

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/104/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919200509
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5919200509.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v spore žalobcu: G. B., nar. XX.X.XXXX, H. X. XXX/XX, M., práv. zastúpený: JUDr. Marián Prievozník, PhD., advokát, s.r.o., IČO: 47 239 573, Krmanova 1, Košice, proti žalovanému: Súkromné centrum špeciálno-pedagogického poradenstva, Nosko Health Prevention, IČO: 48 484 288, Námestie A. Hlinku 56, Ružomberok, zastúpený: PhDr. JUDr. Jozef Furtó, PhD., I. XXX/XX, H., o zaplatenie 3 600,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 5C/9/2019-147 zo dňa 18.06.2020, takto

rozhodol:

Vo výroku I. rozsudok prvoinštančného súdu m e n í tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a .

Rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku II., ako odvolaním strán sporu nenapadnutom, p o n e c h á v a nedotknutý.

Žalovanému vo vzťahu k žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 3 600,- € do 30 dní od právoplatnosti výroku rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3 600,- € od 01.10.2017 do zaplatenia. Konanie v časti o zaplatenie 500,- € zastavil, žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré žalovaná zaplatí vo výške určenej samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že medzi stranami sporu došlo 15.02.2016 k uzatvoreniu písomnej zmluvy o pôžičke, na základe ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi zastúpenému Mgr. PhDr. B. B., PhD. pôžičku vo výške 10 000,- € za dojednaný úrok 500,- € za celé obdobie trvania dlhu, t.j. do 30.09.2017. V konaní nebolo sporné, že čiastka 10 000,- € titulom pôžičky bola prevedená na účet žalovaného z účtu pani B. B., bola zaúčtovaná v účtovníctve žalovanej spoločnosti. Žalovaná spoločnosť teda potvrdila príjem sumy 10 000,- € titulom pôžičky. Žalovaná vznikla dňom 01.09.2015 ako nezisková organizácia na základe zriaďovacej listiny zo dňa 01.09.2015 a s účinnosťou od 01.09.2015 rozhodnutím Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR zaradená do siete škôl a školských zariadení SR. Menovacím dekrétom zo dňa 28.08.2015 bola Mgr. PhDr. B. B. PhD. vymenovaná do funkcie riaditeľa žalovaného s účinnosťou od 01.09.2015 do 31.08.2020. V čase uzavretia zmluvy o pôžičke v mene žalovaného konala Mgr. PhDr. B. B., PhD. Na základe jej pokynu žalovaný poukázal na účet žalobcu dňa 02.03.2017 čiastku 3 200,- €, dňa 25.04.2017 čiastku 1 600,- €, dňa 27.06.2017 čiastku 1 600,- € a dňa 28.03.2018 čiastku 500,- €. Nebolo sporným, že išlo o splátky titulom poskytnutej pôžičky a úroku na základe uzavretej Zmluvy o pôžičke zo dňa 15.02.2016. Žalovaný v spore nerozporoval vyplatenie pôžičky na účet žalovaného vo výške 10 000,- € dňa 18.02.2016, namietal však aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Podľa tvrdení žalovaného, pôžičku v hotovosti v sume 10 000,- € žalovaný nikdy od žalobcu

nedostal. Pokiaľ je vedená v účtovníctve spoločnosti za rok 2016, nie je evidovaná, od koho, je evidovaná iba ako pôžička, čo potvrdila i konateľka žalovanej spoločnosti. Argumentácia žalovanej strany spočíva v tvrdení o tom, že pokiaľ pôžička 10 000,- € bola poukázaná na účet žalovaného bezhotovostným prevodom z účtu pani B. B., aktívne vecne legitimovanou v tomto spore má byť ona a nie pán žalobca. Za irelevantné považoval, kto požičal pani B. finančné prostriedky. Isté je, že tieto poskytla zo svojho účtu, a teda ona je veriteľom v predmetom spore. Súd vychádzajúc z vyjadrenia žalobcu svedkyne B. B. ako štatutárnej zástupkyne žalovaného uzavrel, že vôľu poskytnúť pôžičku žalovanému prejavil žalobca a nie pani B.. Táto potvrdila, že uvažovala o kúpe budovy (bývalá budova D.) s tým, že to bolo za dobrú cenu, snažila sa zabezpečiť peniaze. Vôľu poskytnúť pôžičku prejavil žalobca, na základe čoho došlo k uzatvoreniu zmluvy o bezúročnej pôžičke zo dňa 10.09.2015, v zmysle ktorej žalobca poskytol dlžníkom N. T. a B. B. bezúročnú pôžičku 10 000,- € na dobu určitú do 15.03.2016. Suma pôžičky mala byť poskytnutá na bankový účet pani B. B. do 15.09.2015. Z vyjadrení žalobcu, pani MUDr. N. T., ako i pani B. B. mal súd preukázané, že došlo k uzavretiu pôžičky, ako aj k reálnemu poskytnutiu. Dňa 15.02.2016 došlo k podpísaniu Potvrdenia o vrátení pôžičky a prevzatí finančných prostriedkov medzi veriteľom - žalobcom a dlžníkom - B. B., v zmysle ktorého potvrdenia mala byť bezúročná pôžička vo výške 10 000,- € týmto dňom splatená. V čase poskytnutia prvej bezúročnej pôžičky od pána žalobcu zo dňa 10.09.2015 na účet pani B. B. žalovaná spoločnosť nemala účet ani DIČ-o, existovala iba na papieri, v mesiacoch september, október prebiehal proces vzniku organizácie, kedy sa zakladalo IČO, DIČ. Pokiaľ i dňa 15.02.2016 bol podpísaný úkon - potvrdenie o prevzatí peňazí a vrátení bezúročnej pôžičky žalobcovi, podľa vyjadrenia svedkyne išlo len o formálny akt, peniaze neboli vrátené žalobcovi, ale ostali na jej účte, následne boli poukázané na účet žalovaného ako pôžička od pána žalobcu poskytnutá na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 15.02.2016. Nesporným zostalo, že pôžička 10 000,- € na účet žalovaného bola prevedená z účtu pani B. B., otáznym ostalo, či pani B. B. v čase poskytnutia pôžičky bola vlastníčkou peňazí. Aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v spore mal súd preukázanú tým, že bol vlastníkom finančných prostriedkov vo výške 10 000,- €, ktoré boli zmluvou zo dňa 15.02.2016 poukázané na účet žalovanej spoločnosti titulom pôžičky. Na základe pokynu vtedajšej riaditeľky sa tieto peniaze vracali na účet žalobcu v jednotlivých splátkach, pričom takto došlo k splateniu vo výške 6 400,- €. Neuhradená zostala čiastka vo výške 3 600,- €, ktorú si uplatňuje žalobca v predmetnom spore. Pokiaľ ide o sumu 500,- €, ktorá bola poukázaná z účtu žalovaného na účet žalobcu 28.03.2018, v tejto časti zoberal žalobca žalobu späť s tým, že ide o uplatnené úroky vo výške 500,- € za celé obdobie trvania pôžičky, t.j. od 18.02.2016 do 30.09.2017. Pokiaľ namietal žalovaný, že na základe predmetnej zmluvy o pôžičke žalovaný nikdy nedostal pôžičku v hotovosti vo výške 10 000,- €, považoval súd za nesporné, že pôžička vo výške 10 000,- € bola poukázaná na účet žalovaného bezhotovostným prevodom síce z účtu B. B., avšak preukázateľne išlo o finančné prostriedky patriace žalobcovi. Pokiaľ poukazoval na porušenie zákonného ustanovenia vyplývajúceho z § 23 ods. 6 zákona č. 213/1997 Z.z., bolo podľa súdu v konaní preukázané, že pani B. B. ako konajúca riaditeľka v mene žalovaného pri výkone svojej kompetencie neuprednostňovala svoje záujmy alebo záujmy tretích osôb pred záujmami neziskovej organizácie. Ani ustanovenie § 29 ods. 2 zákona č. 213/1997 Z.z. nevylučuje, aby zdrojom na zabezpečenie činnosti neziskovej organizácie bola aj pôžička. Pokiaľ ďalej poukazoval, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp.zn. 8Cb/29/2019 sa mala pani B. B. vyjadriť, že poskytla spoločnosti v roku 2016 pôžičku vo výške 10 000,- €, z predloženej zápisnice o pojednávaní uvedená skutočnosť nevyplyva, vyplýva z nej iba skutočnosť, že pani B. B. pôžičku 10 000,- € poskytla so svokrom. Pani B. B. poskytla žalovanej pôžičku 3 000,- €, ohľadom ktorej je vedené konanie na okresnom súde pod sp.zn. 2C/9/2019 právoplatne skončené. Vychádzajúc z takto zistených skutočností považoval prvoinštančný súd nárok žalobcu na zaplatenie zvyšku pôžičky 3 600,- € za dôvodný, v celom rozsahu žalobe vyhovel. Zároveň priznal žalobcovi i ním uplatnený úrok z omeškania. Pokiaľ ide o uplatnenú čiastku 500,- € titulom úrokov z úveru, v tejto časti zoberal žalobca žalobu späť, preto súd konanie v tejto časti s poukazom na ustanovenie § 145 ods. 2 CSP zastavil. O trovách konania rozhodol s prihliadnutím na úspech žalobcu v spore.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalovaný. Vytýkal, že pokiaľ mala byť dôvodom pôžičky kúpa nehnuteľnosti (bývalá budova D.), v súčasnosti objekt RUŽA POLIKLINIKA v Ružomberku, ku kúpe nehnuteľnosti nikdy nedošlo. Pôžička bola prijatá B. B. na jej súkromný účet a žalobcovi vrátená 15.02.2016, čo potvrdzujú podpisy žalobcu a B. B. na písomnom dôkaze. Žalobca žalovaného žaluje na základe Zmluvy o pôžičke z 15.02.2016, domáha sa svojho práva z nesplatennej časti pôžičky, avšak uvedenú finančnú čiastku nepoukázal na účet žalovaného žalobca, ale pani B. B.. Reálne od žalobcu žiadna suma 10 000,- € žalovanému poskytnutá nebola, bol preukázaný bezhotovostný prevod B. B. z jej súkromného účtu na účet žalovaného. Dôvod zostal neznámy, pôžička

bola splácaná na účet, ktorý si určila B. B. cez sms. Podľa potvrdenia o vrátení pôžičky (pozn. na základe Zmluvy o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015) a prevzatí finančných prostriedkov z 15.02.2016 z čl. 3 potvrdenia vyplýva, že peniaze boli vrátené v hotovosti do rúk žalobcu a z čl. 4 potvrdenia vyplýva, že pohľadávka sa považuje za splatenú a vyrovnanú. Z čl. 1 potvrdenia vyplýva, že ide o vrátenie pôžičky z 11.09.2015 poskytnutej na základe zmluvy o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015. Na základe uvedeného preto podľa žalovaného nie je možné jednoznačne povedať a ustáliť, že peniaze na účte sú peniaze vo vlastníctve žalobcu, nakoľko tieto mu boli vrátené, a teda zmluvný vzťah, ako aj reálne plnenie pôžičky, bol ukončený. Peniaze, ktoré boli vložené na účet žalovaného 19.02.2016 z účtu B. B., boli peniaze výlučne B. B., ktorá sa mala domáhať vyplatenia zostávajúcej nesplatennej časti pôžičky namiesto žalobcu. Inak mal žalobca predložiť a dokázať to, čo tvrdí, že peniaze, ktoré poskytla B. B., vložil žalobca na jej účet, čo vyvracia potvrdenie o vrátení pôžičky z 15.02.2016. Navyiac, podľa čl. IV. bod 2 Zmluvy o pôžičke z 15.02.2016, sa peniaze mali vracaať v hotovosti, čo sa nestalo, pričom fakt, že išlo o pôžičku od pani B. B. a nie od žalobcu, potvrdzuje okrem iného aj sms správa od B. B., v ktorej ona, nie žalobca, inštruuje účtovníčky, resp. si určuje číslo účtu, na ktoré chce vracať pôžičku. Ak by malo ísť o zmenu spôsobu splácania pôžičky, tak mala byť urobená písomne s očíslovaným dodatkom a nie cez sms. Uvedené vyplýva i zo záverečných ustanovení Zmluvy o pôžičke z 15.02.2016. Vyjadril presvedčenie, že zmenu účtu by mal nahlásiť žalobca, nie osoba za veriteľa, ktorá navyiac ani nepreukázala splnomocnením, že je oprávnená konať za žalobcu spôsobom, na akom sa dohodlo podľa zmluvy o pôžičke. Veriteľom pre žalovaného bola naďalej B. B., ktorej sa splácala poskytnutá bezhotovostná pôžička nie na jej súkromný účet, z ktorého pôžička prišla, ale na účet, ktorý oznámila prostredníctvom sms. V tejto súvislosti vyjadril domnienku, že B. B. bola žalobcovi dlžná ďalších 10 000,- €, a preto poslala účtovníckam sms, aby za B. B. splácali pôžičku od žalobcu s tým, že dochádza k splácaniu pôžičky reálne poskytnutej B. B.. Podľa Zmluvy o pôžičke z 15.02.2016 mal žalobca poskytnúť pôžičku v hotovosti, k čomu nedošlo. Naopak, peniaze boli poskytnuté bezhotovostne zo súkromného účtu B. B., nie z účtu žalobcu a už vôbec nie v hotovosti. Za sporné považoval vyhodnotenie potvrdenia o vrátení pôžičky a prevzatí finančných prostriedkov žalobcom z 15.02.2016 súdom. Za otázne považoval, odkiaľ mala B. B. peniaze, keď pôžičku, ktorú dostala 11.09.2015 na účet od žalobcu, žalobcovi vyplatila v hotovosti 15.02.2016. Pôžička z 10.09.2015 bola na sumu 10 000,- € a nie 20 000,- €. Mal za to, že v skutočnosti žalobca požičal sumu 20 000,- € a nie 10 000,- €. Podľa rozsudku súdu, na súkromnom účte B. B. boli prijaté peniaze žalobcu na základe Zmluvy o pôžičke z 15.02.2016 i na základe Zmluvy o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015. Peniaze z pôžičky na základe Zmluvy o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015 boli B. B. riadne vrátené žalobcovi podľa potvrdenia o vrátení pôžičky a prevzatí peňažných prostriedkov žalobcom z 15.02.2016, z ktorého vyplýva, že sa spláca pôžička z 11.09.2015, t.j. pôžička na základe Zmluvy o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015. Žalobca v konaní nepreukázal, že medzitým opätovne poskytol peniaze pani B. B., ktoré mala previesť na účet žalovaného ako pôžičku od žalobcu, do poznámky k platbe uviedla, že „pôžička B.“. Uvedené je preukázané i výpisom z účtu z 19.02.2016, kde je uvedená platba B. B. Zmluva o pôžičke z 15.02.2016 neobsahuje žiadne ustanovenie, že peniaze z pôžičky z 10.09.2015 majú byť prevedené na účet žalovaného, ani to, že má ísť o „prepísanie“ pôžičky z 10.09.2015. Tým, že sa súd stotožnil s tvrdením žalobcu, že Zmluva o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015 zanikla Zmluvou o pôžičke z 15.02.2016 a že peniaze boli len u B. B., priznal žalobcovi po druhýkrát ukončenie a vyrovnanie sa so žalobcom ako veriteľom v tej istej veci, t.j. poskytnutie pôžičky zo Zmluvy o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015. Samotný žalobca počas celého konania ani raz nenamietol, že mu neboli peniaze vrátené, ba naopak, potvrdil, že sa mu peniaze vrátili, čo aj svojím podpisom na potvrdení o vrátení pôžičky a prevzatí finančných prostriedkov žalobcom z 15.02.2016 potvrdil. Ak by mu peniaze vrátené neboli tak, ako je v potvrdení uvedené, toto by žalobca vôbec nepodpísal. V septembri 2015 bolo možné uzatvoriť Zmluvu o pôžičke priamo so žalovaným a nie s fyzickými osobami - B. B. a MUDr. N. T., čo potvrdzuje, že poskytnutie pôžičky zo septembra nebolo na rozbeh zariadenia, ale za účelom nákupu nehnuteľností, ktoré už žalobca ani nepoprel a ani nenamietal. Nebolo ani preukázané, aká suma z pôžičky vedenej na súkromnom účte B. B. bola použitá v prospech zariadenia, čo preukazuje i výpis z účtu zriaďovateľa zo 17.12.2015, kde sú evidované úhrady miezd zamestnancov za november 2015 a zároveň oznámenie z 31.12.2015, ktoré vypracovala a podpisovala pani B., na účte ktorej boli peniaze na tieto platby, ale ona z nich neuhradila ani cent. Naopak, všetky náklady zo svojich peňazí hradil zriaďovateľ, ktorý má dostatok financií, zariadenie malo dostatok peňazí na chod, nebola potrebná žiadna pôžička, ani žiadna pôžička žalovanému poskytnutá nebola. Pokiaľ žalobca vložil na účet pani B. B. peniaze 11.09.2015, tieto mu boli 15.02.2016 vrátené v plnej výške v hotovosti, čo sám žalobca svojím podpisom na potvrdení o vrátení peňazí potvrdil. Nepreukázal opätovné vloženie týchto peňazí na súkromný účet B. B., a teda nie je možné tvrdiť to, k čomu došiel na základe dokazovania súd, a

teda, že peniaze na účte napriek ich vráteniu patria žalobcovi. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť. Námietku žalovaného o tom, že pôžičku v rozsahu istiny 6 400,- € a úrokov 500,- € síce splatil priamo žalobcovi na jeho účet, ale podľa zmluvy mal tieto peniaze vrátiť v hotovosti považoval za argumentáciu po právnej stránke nespôsobilú. To, či platil v hotovosti alebo bezhotovostne, nemá z hľadiska existencie pohľadávky žalobcu žiaden význam. Z sms B. B. vyplýva len to, že došlo k zmene spôsobu splácania oproti pôvodne dohodnutých hotovostným platbám na bezhotovostné. Nevyplyva z toho, že by pani B. konala z titulu právneho postavenia veriteľa, naopak, konala za žalovaného ako riaditeľka žalovaného a súčasne priama nadriadená účtovníčok. Je ťažko podľa neho nájsť odpoveď na otázku, prečo žalovaný podpísal zmluvu o pôžičke so žalobcom a prečo mu pôžičku splácal, ak by za svojho veriteľa považoval pani B.. Za absurdné považoval, že pani B. bolo v skutočnosti poskytnutých 20 000,- €, nakoľko takéto tvrdenie nevyplývalo zo žiadneho dôkazu, výslovne odporuje tomu, čo žalobca, žalovaný, ale aj svedkyňa p. B. uviedli na pojednávaní, že k žiadnemu fyzickému vráteniu pôžičky v hotovosti nedošlo. Potvrdenie sa vystavilo len za účelom formálneho uzatvorenia pôvodnej zmluvy o pôžičke, keďže došlo ku zmene v subjekte dlžníka z pôvodných fyzických osôb na žalovaného. Za nespôsobilé považoval tvrdenie žalovaného, že žalobcovi bola suma súdom priznaná dvakrát, nakoľko prvá pôžička vôbec nebola predmetom konania a titulom tejto prvej pôžičky žalobca neeviduje voči pôvodným fyzickým osobám žiadne pohľadávky, nakoľko finančné prostriedky z prvej pôžičky má u seba v súčasnosti žalovaný v rozsahu sumy 3 600,- €, ktorá je predmetom konania. Žalovaný sám poukazuje, že IČO mu bolo pridelené až 23.09.2015 a účet v banke si otvoril 13.11.2015, čo je presne dôvodom, prečo mu nebola poskytnutá pôžička 10.09.2015 ako právnickej osobe, ale namiesto neho jeho zriaďovateľke pani T. a riaditeľke pani B. ako fyzickým osobám. Za irelevantné považoval, že z pôvodnej pôžičky poskytnutej fyzickým osobám neboli pani B. použité žiadne finančné prostriedky v prospech žalovaného, to znamená, že pôvodná pôžička sa žalovaným v žiadnom rozsahu nevyčerpala. Za irelevantné tiež považoval, či žalovaný prostriedky potreboval alebo nie, podstatným totiž je iba to, či skutočne tieto prevzal alebo nie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu opätovne zdôraznil, že finančné prostriedky, ktoré mala B. B. vyplatiť v hotovosti žalobcovi, nemohli a nemôžu byť peniaze vložené na jej účte vlastníctvom žalobcu. Jeho vlastníctvom by mohli byť jedine vtedy, keby preukázal, že tie peniaze B. B. vložil na účet žalovaného, čo však netvrdil a počas súdneho konania ani nepreukázal. Žalobca sa obrátil na súd so žalobou o vrátenie pôžičky zo Zmluvy o pôžičke z 15.02.2016, na základe ktorej žalovanému žalobcom neboli poskytnuté žiadne peniaze. Pokiaľ i žalovaný nejaké peniaze dostal, dostal ich od B. B.. Za účelové tvrdenie považoval, že potvrdenie o vrátení finančných prostriedkov z 15.02.2016, je formálne. Uvedené žalobca začal tvrdiť až počas konania, keď zistil, že nemá ako inak dokázať vzťah k peniazom na účte B. B., odkiaľ neskôr boli peniaze prevedené na žalovaného. Za nesporné považoval, že žalobca nemôže byť v spore aktívne vecne legitimovaný, nakoľko pôžička nebola poskytnutá v hotovosti. V Zmluve o pôžičke z 15.02.2016 nie je vôbec zmienka o tom, že má nahradiť Zmluvu o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015 a ak by tomu tak malo byť, žalovaný neverí, že by to žalobca do Zmluvy o pôžičke z 15.02.2016 neuviedol. Na podklade uvedeného zotrval na podanom odvolaní a jeho dôvodoch.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na obsahu doterajších písomných podaní. Za nesporné považoval skutočnosti tak, ako boli zistené a vyhodnotené súdom.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), súc viazaný rozsahom podaného odvolania a jeho dôvodmi (§ 379, § 380 CSP), po zopakovaní dokazovania oboznámením listinných dôkazov na pojednávaní, konanom 19. mája 2021, odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku I., ktorým prvoinštančný súd žalobe žalobcu vyhovel, zmenil, žalobu žalobcu zamietol, vo výroku II., ktorým súd konanie v časti o zaplatenie sumy 500,- € zastavil, ako odvolaním strán sporu nenapadnutom ponechal rozsudok prvoinštančného súdu nedotknutý.

7. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd síce vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, avšak z výsledkov vykonaného dokazovania nedospel k správnym skutkovým zisteniam a následne vec i nesprávne právne posúdil.

8. Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Pre uzatvorenie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky. Z obsahu zmluvy musí tiež vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňaží). Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzatvoreniu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Pokiaľ k odovzdaniu peňaží nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.

9. V prejednávanej veci žalovaný nesporeval vyplatenie pôžičky na účet žalovaného vo výške 10 000,- € dňa 18.02.2016, namietal však aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, keď zo strany žalobcu nebolo uskutočnené poskytnutie pôžičky v hotovosti podľa čl. II. uzatvorenej Zmluvy o pôžičke z 15.02.2016 napriek tomu, že zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom. Pôžičku v hotovosti v sume 10 000,- € podľa tvrdení žalovaného žalovaný nikdy od žalobcu nedostal. V účtovníctve spoločnosti žalovaného za rok 2016 je suma 10 000,- € zaevidovaná síce ako pôžička, avšak nie je evidované od koho, pričom v skutočnosti predmetnú sumu poukázala na účet žalovaného bezhotovostným prevodom zo svojho účtu B. B.. Dôkazmi založenými v spise bolo preukázané, že platba bola poskytnutá pánom U. na účet pani B. a pani B. bezhotovostne peniaze poskytla žalovanému.

10. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že dňa 10.09.2015 bola uzatvorená trojstranná Zmluva o bezúročnej pôžičke medzi veriteľom - žalobcom a dlžníkmi - fyzickými osobami N. T. a B. B., predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky vo výške 10 000,- € na dobu určitú do 15.03.2016. Podľa vyjadrení žalobcu, svedkyne B. peniaze sa požičiavali v súvislosti s rozbehnutím činnosti žalovaného, platba prebehla 11.09.2015 na účet B. B. ako riaditeľky žalovaného, na podklade čoho žalobca a svedkyňa B. tvrdili, že finančné prostriedky poskytnuté vo februári v roku 2016 sú v skutočnosti prostriedkami žalobcu. Keď sa blížila dohodnutá splatnosť pôvodnej pôžičky z roku 2015, zmluvné strany sa dohodli na uzatvorení novej zmluvy, kde už dlžníkom bol uvedený žalovaný a subjekt veriteľa sa nemenil. V písomnej forme takáto zmluva vznikla 15.02.2016, platba vo výške 10 000,- € bola vykonaná 18.02.2016 z účtu pani B. na účet žalovaného, z ktorého následne boli plnené platby pôžičky priamo žalobcovi na jeho účet. Podľa žalobcu Zmluva o pôžičke z 15.02.2016 nahradila Zmluvu o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015 a finančné prostriedky mali byť iba presunuté z účtu pani B. na účet žalovaného. V skutočnosti sa jednalo o finančné prostriedky žalobcu.

11. Dňa 15.02.2016 vystavili žalobca a B. B. ako fyzické osoby (za formálnej účasti N. T.) potvrdenie o vrátení pôžičky a prevzatí finančných prostriedkov, nadväzujúce na zmluvu o bezúročnej pôžičke, ktorú uzatvorili zmluvné strany 10.09.2015 vo výške 10 000,- €. Podľa čl. II. potvrdenia veriteľ G. B. - žalobca svojím podpisom na zmluve potvrdil prevzatie finančných prostriedkov ako splatenie bezúročnej pôžičky v sume 10 000,- € v hotovosti osobne z rúk dlžníkov N. T. a B. B. podľa podmienok dohodnutých v Zmluve o pôžičke. Podľa čl. III. dlžníci N. T. a B. B. podpismi na potvrdení potvrdili vrátenie finančnej pôžičky v sume 10 000,- € v hotovosti osobne do rúk veriteľa G. B. - žalobcu podľa podmienok dohodnutých v Zmluve o pôžičke. Podľa čl. IV. sa týmto považuje pohľadávka veriteľa voči dlžníkom, ktorá vznikla uzatvorením Zmluvy o bezúročnej pôžičke 10.09.2015 a záväzok dlžníkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe toho istého dokumentu, za splatený a vyrovnaný.

12. Ako bolo uvedené vyššie, k zmluve o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka nedochádza len na základe dohody zmluvných strán, a to ani písomnej, ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi.

13. Z vykonaného dokazovania v predmetnej právnej veci bolo preukázané, že žalobca síce poskytol pôžičku 10 000,- € podľa Zmluvy o bezúročnej pôžičke, uzatvorenej 10.09.2015, avšak túto finančnú čiastku poskytol nie žalovanému, ale ako nesporene z vykonaného dokazovania vyplynulo, pani B. B.. Účasť pani T. na vyhotovení písomnej zmluvy o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015 bola čisto formálna, nakoľko to, že peniaze prevzala B. B., sporné nebolo. Uvedené vyplýva i z potvrdenia o vrátení pôžičky a prevzatí finančných prostriedkov z 15.02.2016, ktoré pani T. ani ako dlžník nepodpísala.

14. Vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania, a to či už jednotlivo alebo vo vzájomných súvislostiach, odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade k

reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov sumy 10 000,- € zo strany žalobcu v prospech žalovaného nedošlo. Naopak, podľa potvrdenia o vrátení pôžičky a prevzatí finančných prostriedkov z 15.02.2016 bola ním poskytnutá suma pôžičky 10 000,- € v prospech pani B. B. žalobcovi B. B. ako dlžníkom podľa Zmluvy o bezúročnej pôžičke z 10.09.2015 vrátená.

15. Žalovaný v konaní nenamietal poskytnutie finančných prostriedkov v sume 10 000,- € na účet žalovaného, namietal, že finančné prostriedky neboli poskytnuté žalobcom, ale pani B. B., z čoho vyvodil nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v spore s tým, že za svojho veriteľa považuje pani B. B..

16. Vychádzajúc potom z potvrdenia o vrátení pôžičky a prevzatí finančných prostriedkov (č. listu 118 spisu), ako i rozporu, ktorý vznikol porovnaním písomne uzatvorenej Zmluvy o pôžičke z 15.02.2016, podľa ktorej mali byť peniaze žalovanému poskytnuté v hotovosti žalobcom a skutočnosti, že peniaze poskytla bezhotovostne pani B. B., na ktorej účet ich podľa detailu pohybu U. H. (č. listu 111 spisu) bezhotovostne previedol D. U., odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vecnú aktívnu legitímáciu v predmetnom spore a ním podaná žaloba o vrátenie zostatku pôžičky nie je dôvodná. Sám totiž vlastným podpisom potvrdil, že suma pôžičky 10 000,- €, poskytnutá 10.09.2015 pani B. B., mu ňou bola ako dlžníkom vrátená.

17. Pokiaľ i v konaní preukazoval a namietal, že žalovaný mu časť pôžičky splatil, je potrebné uviesť, že účtáreň žalovaného tak robila na pokyn vtedajšej riaditeľky žalovaného pani B. B.. Podľa vyjadrení žalovaného v spore výplata časti pôžičky v prospech žalobcu mala byť na základe pokynov vydaných pani B. neoprávnenými platbami v prospech žalobcu, od ktorého žalovaný pôžičku v hotovosti v sume 10 000,- € podľa jeho vlastného tvrdenia, ako i dôkazov zadokumentovaných v spise, nikdy reálne nedostal.

18. V spojitosti s takto zisteným skutkovým stavom odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil, žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Vo výroku, ktorým prvoinštančný súd konanie v časti zastavil, ako odvolaním strán sporu nenapadnutom, ponechal rozsudok prvoinštančného súdu nedotknutý. S poukazom na ust. § 396 ods. 1 v spojitosti s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP odvolací súd žalovanému ako úspešnej strane v spore priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

19. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)